

ת"פ 37662/04/15 - מדינת ישראל נגד איתמר זאבי

בית משפט השלום בבית שמש

ת"פ 37662-04-15 מדינת ישראל נ' זאבי
בפני כבוד השופטת מאיה אב-גנים ויינשטיין

בעניין: מדינת ישראל באמצעות עו"ד יצחק חנוך

המאשימה

נגד

איתמר זאבי באמצעות עו"ד דודו עמר

הנאשם

הכרעת דין

בפתח הכרעת הדין וכמצוות סעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח חדש], התשמ"ב-1982, אציין כי החלטתי לזכות את הנאשם מחמת הספק, מהעבירה שיוחסה לו בכתב האישום.

1. הנאשם הואשם בחבלה במזיד לרכב, עבירה לפי סעיף 413 לחוק העונשין, תשל"ז-1977. בהתאם לעובדות כתב האישום, ביום 09/11/13 בסמוך לשעה 20:39, ברחוב ארלוזורוב בבית שמש, ניקב הנאשם את ארבעת צמיגי רכבו של המתלונן.

2. הנאשם כפר בעובדות שיוחסו לו, הכחיש כל קשר לניקוב הצמיגים ואף העלה טענת אליבי ולפיה, במועד ביצוע העבירה שהה בטיילת בבית שמש ביחד עם בן דודו- מר משה סעדון.

גדר המחלוקת:

3. אין מחלוקת של ממש שצמיגי רכב המתלונן אכן נוקבו (אם כי מספר הצמיגים להם נגרם נזק, שנוי במחלוקת). המחלוקת בין הצדדים נוגעת לזהות האדם שגרם לנזק ואשר צולם במצלמת האבטחה של המתלונן.

דין:

4. הנטל להוכחת זהותו של מבצע העבירה, מוטל על המאשימה:

"זהותו של הנאשם כמבצע העבירה הינה מרכיב בסיסי של אחריותו הפלילית ובתור שכזו התביעה נושאת בנטל הוכחה: על התביעה להוכיח את זהותו של הנאשם כמבצע העבירה במידה שלמעלה מכל ספק סביר" (י' קדמי, על הראיות, חלק שלישי, עמ' 1177

(תש"ע, 2009).

5. לאחר שבחנתי את מכלול הראיות והעדויות שנשמעו לפניי, לא שוכנעתי מעבר לספק סביר שהנאשם הוא האדם שפגע ברכב המתלונן.

6. מטעם המאשימה העיד המתלונן. לטענתו, מסוכסך הוא תקופה ארוכה עם חמו של הנאשם, סכסוך שככל הנראה היה המניע למעשה. עם זאת, המתלונן אישר שאין כל סכסוך בינו לבין הנאשם, והוא אף מיווד עם אביו.

המתלונן הגיש סרטון ממצלמת אבטחה בו נראה רכב הדומה לרכב חמו של הנאשם, המגיע למקום. מאיכות הסרטון, לא ניתן לזהות את הנהג ברכב. לאחר שהרכב יוצא מהאזור המתועד נראה אדם בעלי קווי דימיון לנאשם, דוקר את צמיגי רכבו של המתלונן.

7. המתלונן לא היה עד ראייה לעבירה בעת שארעה, אלא צפה בסרטון מצלמת האבטחה וזיהה, לטענתו, את הנאשם על פי "**הצורה וההליכה שלו, סימני (ה)לבוש שלו, היו לו ציציות וכובע קסקט**" (פרוט' עמ' 5, ש' 28). למען הסדר הטוב יוער, כי האדם המצולם לא חבש כובע כלל. אמנם אין מניעה עקרונית לבסס זהותו של נאשם על פי מבנה גופו, בגדיו, צורת הליכתו וסימנים מאפיינים נוספים, אך לנוכח איכות התייעוד החזותי בסרטון האבטחה, החשש של טעות בזיהוי מתגבר. אין מראהו של אדם במפגש פנים מול פנים כמראהו בצילום באיכות ירודה.

8. למרות שכאשר מדובר באדם המוכר למתלונן, לזיהוי ניתן משקל רב יותר, לנוכח איכות הסרט שהוצג לפניי, דומה שהמדובר במקרה זה בהערכה ולא בזיהוי ברמה הנדרשת. לאמור מתווספת העובדה שהסרטון הוגש **בשלושה** מקטעים **שאינם רצופים**, מבלי שניתן לכך הסבר מספק (פרוט' 28/03/16 עמ' 5, ש' 8-15).

מאמינה אני שהמתלונן אכן משוכנע שהמצולם בסרטון הינו הנאשם, אך באמור אין די כדי להרים את הנטל המונח לפתחה של המאשימה ולבסס הרשעה.

"על פי הדין אין מניעה לקבוע את זהותו של נאשם כמבצע העבירה על פי עדות יחידה... ובלבד שבית המשפט היה ער לכך שעדות יחידה בפניו ועדות זו נבחנה בקפידה מיוחדת" (ע"פ 4384/93 אילן מליקר נ' מדינת ישראל, 25/05/94). **"אולם כאשר עדות הזיהוי היא יחידה, ונסיבותיה אינן מאפשרות לסמוך על הזיהוי בוודאות מספקת, נתקשה לבסס את ההרשעה על עדות זו לבדה (ראו: ע"פ 4095/91 דורייב נ' מדינת ישראל, פ"ד מו (3) 190, 202 (1992); ע"פ 2180/02 קאסם נ' מדינת ישראל, פ"ד נז (1) 642, 650 (2002); יעקב קדמי, על הראיות חלק שני 1029 (מהדורה משולבת ומעודכנת 2003))"** (ע"פ 3595/06 עמאר דבאש נ' מדינת ישראל, 28/09/06).

9. למרות שיש דמיון מסוים בין האדם המצולם לנאשם, לא מצאתי כי ניתן לקבוע מעבר לספק סביר שאכן המדובר בנאשם, בעיקר בשל איכות הסרטון ובהעדר מאפיינים ייחודיים ברמה המספקת הנדרשת בדיון הפלילי.

10. אוסיף, כי הנאשם ובן דודו העידו שעובר לתאריך העבירה, נפגע הנאשם בקרסולו ונדרש להליכה בסיוע קב.

על אף שהנאשם לא צרף כל תיעוד בתמיכה לטענה ולמועד בו נפגע ביחס למועד העבירה, הרי שיומיים בלבד לאחר האירוע (ביום שני בשעות הצהריים), נחקר הנאשם במשטרה והחוקר ציין שהנאשם נעזר בקב. לנוכח העובדה שהאדם המצולם נצפה הולך ללא סיוע, מתעורר קושי נוסף בזיהוי הנאשם כמבצע העבירה.

טענת האליבי

11. כמפורט לעיל, טענת הנאשם היא שבשעת ביצוע העבירה בילה יחד עם בן-דודו בטיילת בבית שמש, שם ישבו על ספסל ושוחחו. על מנת שתתקבל טענת אליבי, מוטל נטל הבאת הראיות על הנאשם, אולם די שיעורר ספק סביר לגבי האפשרות כי אכן נכח במקום אחר במהלך האירוע הפלילי, על מנת שתעמוד הטענה לימינו.

12. טענת האליבי הועלתה כבר בחקירתו של הנאשם במשטרה. בן דודו של הנאשם, מר סעדון, התייצב לדין ותמך בטענת האליבי שהועלתה. למרות הקשיים המסוימים שעלו מעדויות השניים, כמפורט בסיכומי ב"כ המאשימה, היה בטענת האליבי כדי להטיל ספק בדבר נוכחות הנאשם במקום העבירה.

סוף דבר:

13. לאחר ששקלתי את טענות הצדדים, בחנתי את הראיות אשר הונחו לפניי ושמעתי את הצדדים וטענותיהם, הגעתי לכלל מסקנה שאשמת הנאשם לא הוכחה במידה הנדרשת במשפט פלילי.

לנוכח מכלול האמור לעיל, אני מזכה את הנאשם מחמת הספק מהעבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 ימים.

ניתנה היום, ג' ניסן תשע"ו, 11 אפריל 2016, במעמד הצדדים